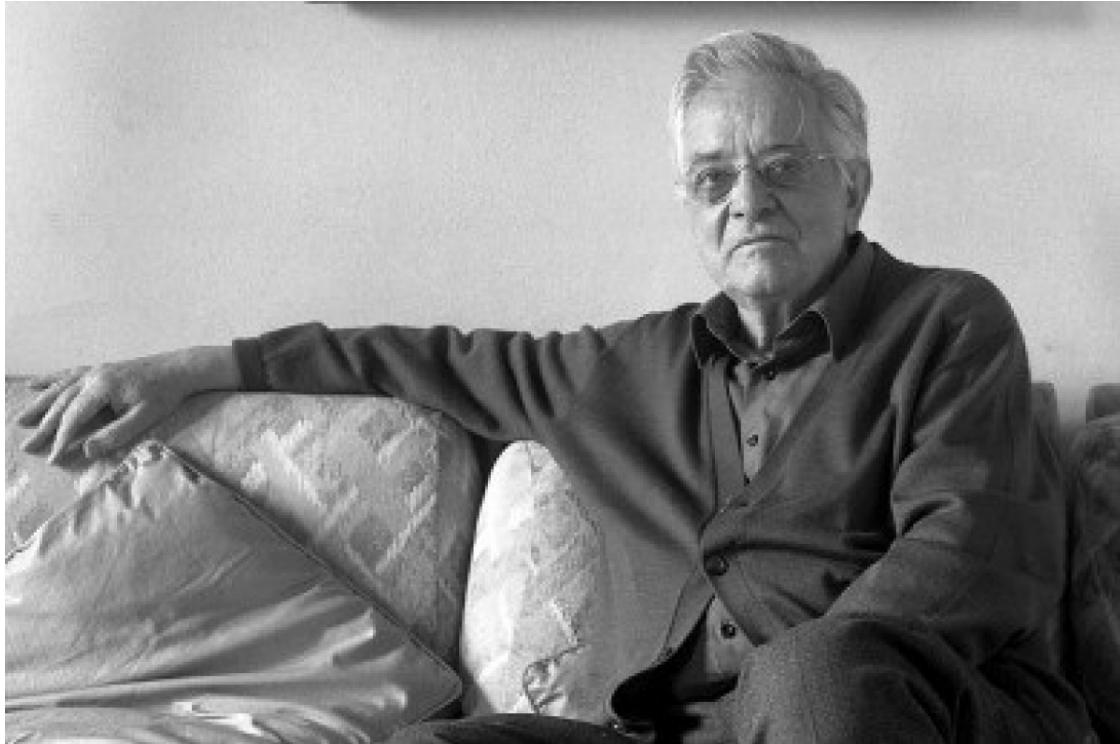

Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 27/07/2020 a les 12:30

Serrahima, el jutge a l'ombra

Lluís Serrahima va morir ahir als 89 anys | Se'l recorda per la redacció de l'article 'Ens calen cançons d'ara', inspirador de la Nova Cançó, i per ser l'autor de la lletra de «Què volen aquesta gent?»

Lluís Serrahima | Juan Miguel Morales

El tractament mediàtic de la mort de Lluís Serrahima posa en evidència els motius pels quals passarà a la història i que, segons la majoria de mitjans, són dos: la redacció de l'article *Ens calen cançons d'ara* i el text de la lletra-cançó "Què volen aquesta gent?", que va cantar **Maria del Mar Bonet**. Però aquestes dues dades per si soles no ens mostren la dimensió de personatge públic de Serrahima. Fill de l'escriptor Maurici Serrahima i Bofill, besnét de l'advocat Lluís Serrahima i Palà, nebot de l'atleta Joan Serrahima (l'estadi Serrahima de Montjuïc està dedicat a la seva memòria), marit durant un temps de la primera *jutgessa* (d'Els Setze Jutges), **Remei Margarit**, i pare d'un altre Maurici, conegut mediàticament per haver inspirat la cançó "Damunt d'aquesta terra" a **Lluís Llach**: "I en Maurici sap molt bé / que, si només dubta, poca cosa té. / En Maurici sap què fer, / trobarà als companys i sortirà al carrer".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=2j9YfahfKHI>

La importància de Serrahima a la cançó és molt més gran que la que ara es recorda. Va ser a l'inici d'Els Setze Jutges tot i que finalment no va fer el pas definitiu i es va quedar sense dorsal. Però va seguir molt implicat amb el col·lectiu i amb la Cançó en general.

Durant un temps va convertir casa seva en un dels epicentres de la Cançó a Catalunya. Hi van passar pràcticament tots i amb qualsevol excusa, des d'ensenyar-li unes cançons que havien fet fins a demanar-li d'entrar a Els Setze Jutges. Un dia, va trucar la porta de casa seva un jove.

Quan Serrahima va obrir, el jove se le va adreçar per demanar-li un got d'aigua, perquè tenia molt set. Sadollades les seves ànsies, el jove va resultar ser Joan Collell i Xirau, que volia ensenyar-li unes cançons que havia fet. Serrahima el va citar a la Cova del Drac. No va entrar a Els Setze Jutges però va bastir una interessant carrera com a xouman sota el nom de **Pere Tàpias**.

I quan no li portaven cançons, les feia ell mateix. "Què volen aquesta gent?" sí, però també "Soc un burgés" (**Miquel Porter**) "Cla i cat" (Els 4 Gats), "Lletania" (**Joan Manuel Serrat**)? i fins i tot alguna que va interpretar personalment en una de les seves escadusseres intervencions a recitals col·lectius, "Jo soc pansit com la lluna".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=6maMuYOLwjc>

De l'article *Ens calen cançons* d'ara ja s'ha dit tot. Potser massa. Un article que no va tenir cap mena de transcendència quan va ser publicat però que va tenir l'immens mèrit de saber anticipar el que passaria. Per això marca el punt d'inici de la Nova Cançó superant en molt la intencionalitat del seu autor en escriure'l.

I encara ens cal assenyalar la seva època com a cap del Servei de Música de la Generalitat de Catalunya en temps del conseller Joaquim Ferrer. Un càrrec amb un regust agredolç saldat amb un grapat de bones intencions però amb resultats minsos propiciats pel nul interès per la Cançó dels capitosts de la Generalitat, començant pel seu propi president.